

Ladislav Janouch

SCÉNÁŘ K ROZHLASOVÉ REPORTÁŽI

Zpracovali: Nela Pražáková, Veronika Janovská, Filip Široký, Nick Hera, Petr Suk, Tomáš Berka

Pana Ladislava Janoucha zastihla okupace jako maturanta táborského Gymnázia. Na tehdy budoucím popravisti se připravoval na boj proti okupantům.

„ To byla armádní malorážková střelnice, kde jsme se učili ve střelbě do neživých cílů, nevědouce, že za pár let tam budou stát cíle živé.“

Ve Střezimíři, kde bydleli, se s otcem zapojil do diverzantské činnosti.

„ Sypali jsme písek, protože jsme bydleli na nádraží, do maznic na nákladních vagónech, tam jsou u těch kol takové olejové nádržky. No a samozřejmě, když tam nasypete písek, tak se to zadře.“

„ Pak jsme tam měli u nás sovětské zajatce z koncentračních táborů, kterým se podařilo utéct. Byli v takové cihelně. My jsme je samozřejmě zásobovali.“

V odboji zůstal činný až do konce války. Byly okamžiky, kdy jeho život visel na vlásku.

„ Tak jsme to odtáhli tu rouru a do toho komína jsme dali ty pistole a ty náboje.“

„ Teď jsem říkal, jestli zatopí v kamnech, tak barák vybuchne.“

Leckdy sehrála roli náhoda, která mu zachránila život. Utekl z německého zatčení.

„ Tak mě napadlo, Láďo, uteč. Říkal jsem si: Mají mě zastřelit tady, nebo tam.“

Později se přímo účastnil pražského květnového povstání, bojoval na barikádě.

„ 9. května ráno najednou byly prapory, že jo, sovětská vojska přijela a řeknu vám, tam byla možná mezi taková nějaká otázka, nejšťastnější okamžik v životě, já myslím, že to byl právě tenhle. Já jsem brečel.“

Současným největším strachem pana Janoucha je obava ze 3. světové války. Lidské utrpení by neznalo míru.

Základní škola a Mateřská škola Tábor

nám. Mikuláše z Husi 45

390 01